

zamierzający w nim zamieszkać przekazuje do dyspozycji spółdzielni mieszkaniowej lub terenowego organu administracji państwowej dotychczas zajmowane mieszkanie.

3. Jeżeli przedmiotem darowizny lub spadku są również inne rzeczy lub prawa nie wymienione w ust. 1 lub 2, w pierwszej kolejności ustala się nadwyżkę wartości rzeczy lub praw wymienionych w ust. 1 i 2 ponad kwotę wolną od podatku i stosuje się obniżkę części podatku należnego od tej nadwyżki.

§ 1b. 1. W razie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, wymiaru podatku od spadków

i darowizn dokonuje się zaliczając nabywcę do grupy podatkowej wynikającej z osobistego stosunku nabywcy do osoby, która poprzednio była właścicielem lub samoistnym posiadaczem nieruchomości.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie, w razie gdy wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie został złożony do sądu do dnia 31 grudnia 1980 r.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

49

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 marca 1979 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie opodatkowania zagranicznych osób fizycznych i osób prawnych.

Na podstawie art. 101 ust. 5 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 11, poz. 60 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 8 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 maja 1977 r. w sprawie opodatkowania zagranicznych osób fizycznych i osób prawnych (Dz. U. Nr 18, poz. 71) wprowadza się następujące zmiany:

1) skreśla się wyrazy „i 3“;

2) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Osoby prowadzące działalność określoną w § 6 są obowiązane prowadzić księgi handlowe, jeżeli wynika to z odrębnych przepisów albo jeżeli zamierzają korzystać z wypłaty części dochodu w walutach wymiennych.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: H. Kisiel

50

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 kwietnia 1979 r.

w sprawie rozliczania należności za usługi świadczone krajowcom dewizowym za granicą w ramach międzynarodowej pomocy samochodowej.

Na podstawie art. 23 pkt 2 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obywatel polski będący krajowcem dewizowym, wyjeżdżający prywatnie posiadany samochodem osobowym do państw, w których działa Międzynarodowa Pomoc Samochodowa, lub mający przejeżdżać przez terytoria takich państw jest obowiązany posiadać książeczkę międzynarodowej pomocy samochodowej, wystawioną przez Polski Związek Motorowy, i dokonywać rozliczeń z tytułu usług objętych tą pomocą za pośrednictwem Polskiego Związku Motorowego. Książeczka jest ważna 1 rok.

2. Posiadacz samochodu może dysponować tylko jedną książeczką międzynarodowej pomocy samochodowej bez względu na liczbę wyjeżdżających z nim osób.

3. Małżonkowie wyjeżdżający za granicę jednym samochodem mogą korzystać tylko z książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej, wystawionej na jednego z małżonków.

4. Posiadacz samochodu nie może korzystać z książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej innej osoby.

§ 2. Od obowiązku posiadania książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej i dokonywania rozliczeń za

pośrednictwem Polskiego Związku Motorowego zwolnieni są krajowcy dewizowi:

1) wyjeżdżający samochodami do Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej, jeżeli wyjazd następuje na podstawie przepustki małego ruchu granicznego,

2) zatrudnieni za granicą, wyjeżdżający samochodami zarejestrowanymi w kraju, po przedstawieniu dokumentu potwierdzającego fakt zatrudnienia za granicą.

§ 3. Posiadacz książeczki międzynarodowej pomocy samochodowej może korzystać, w razie powstania szkody eksploatacyjnej, z następujących usług:

1) pomocy technicznej w razie unieruchomienia samochodu,

2) holowania samochodu do najbliższego warsztatu naprawczego,

3) naprawy samochodu, łącznie z dostarczeniem niezbędnych części zamiennych,

4) pierwszej pomocy lekarskiej (łącznie z kosztami ambulansu) w nagłych i koniecznych wypadkach,

5) pomocy prawnej i ekspertyz technicznych samochodu,

6) przewozu samochodu do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jeżeli jego naprawa za granicą nie jest ekonomicznie uzasadniona lub gdy przewóz jest uzasadniony z innych przyczyn,

7) przewozu do kraju osób w wypadkach, o których mowa w pkt 6.